

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. II. De aceto myrrhato, & damnatorum vino.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

Hier. cap. 51. vers. 29.

2f. 80. v. 17.

Eceli. c. 37. v. 35. & 37.

Idem c. 37. v. 38. & 39.

Thren. c. 3. v. 15. & 19.

Adrichom. in Hierus. num. 118.

Amos cap. 2. vers. 8.

Christus palatum tetro amore voluit cruciari ut inde disceremus gulam & linguam re- stantare.

Iac. cap. 3. v. 9. & 10.

Quando homo vi- num myr- rhatum Christo infundat.

teste: Patres comederunt uvam acerbam, & dentes filiorum obstupuerunt. Verendum jam & canendum. Filii comederunt uvam acerbam, & dentes Patris obstupuerunt. Hoc nimirum vino manna, & tunicas, & aqua e rupis vulnere scaturiens rependitur. Cibavit eos ex adipe frumenti, de petra melle saturavit eos. Canz in nuptiis sponso- rum inopia vino optimo subvenit, jam illius vicem tale temetum felle conditum redditur. O Judea, vinea ma- ligna, quomodo conversa es in amaritudinem? ut la- tronem Barabbam dimitteres, & Dominum tuum cru- cifigeres? Quam acerbum tuæ vites liquorem fundunt? sed quid Judæis indignamur? non minus Deo ingrati sumus. Vinum, Siracida teste, in jucunditate creatum est, non in ebrietatem ab initio. Sanitas est anima & corpori sobrius potus. At nos id omni studio agimus, ut vini quam plurimum hauciamus; jamque ebrui cum ebris certamus, quis vini plus corrumpere, Deum gravius possit offendere. Hinc omne genus scelerum. Nam, eodem teste divino, Vinum multum potatum irrationem, & iram, & ruinas multas facit. Amaritudo anime vinum multum po- ratum. Ebrietatis animositas, impudentis offensus, ruinosas virtutes & faciens vulnera. Nimirum has gratias agimus Deo pro vini dono. Ita Hierosolymis plus quam decem millia hominum, qui panibus & piscibus a Christo sunt pasti, hanc illi loram deterrimam offerunt. Ita pro con- ditionibus & doctrinâ suavissimâ potus amarissimus re- penditur. O qualis refocillatio post tantos præterita no- ctis & ejus diei labores & dolores! Jam olim Domini vicem Hieremias vates queritur: Replevit me amaritudi- nibus, inebriavit me absinthio. Recordare paupertatis meæ & transgressionis meæ, absinthii & fellis. Hoc certe potens est gulæ ac temulentia nostræ oburgatio.

Christus crucifigendus bibit e calice, crucifixus e spongiâ, ut haberet, quo cresceret extrema in cruce pau- pertas. Fellis calix, cor invidum, aceti spongia, cor avarum representat. Uterque hic potus e nostra cellâ est in hunc locum delatus. Hic autem locus, quem Adrichomius est dimensus, ab eâ parte montis, quâ Christus clavis est affixus cruci, duodecim passus aberat.

Vini nobilissimi mentionem injiciens vates Hebraus Amos, Vinum, inquit, damnatorum bibebant in domo Dei sui. Vinum optimum, suavissimum, ingentium vitium, dabatur ex more damnatis. Hoc illi bibebant inter plau- sus & tripudia. Idem & nos facimus. Cras forsitan du- cemur ad mortem jam damnati, nihilominus vinum generosum & suave lætissimi bibimus, tamquam cho- reas adituri. Subinde tam abjecti & desperati animi sumus, ac si potione soporiferâ rationem omnem miseris- semus. Christus palatum & linguam suam tam tetro amore voluit cruciari, ut vel inde disceremus gulam & linguam frænare a nimio cibo, vetito, a verbis noxiis, impuris. Eam ob causam hortatur toties Ecclesia. Uia- mur ergo parcius verbis, cibis & potibus, nec commit- tamus, ut eadem linguâ vinum dulce & amarum Chri- sto propinemus, eodem ore Christum prædicemus & condemnemus. Numquid enim fons, ait Jacobus Apo- stolus, de eodem foramine emanat dulcem & amarum aquam? In ipsâ benedicimus Deum & Patrem, & in ipsâ ma- ledicimus homines, qui ad similitudinem Dei facti sunt. Ex ipso ore procedit benedictio & maledictio. Non oportet, fratres mei, hæc ita fieri.

Tunc certe vinum myrrhatum, potionem amarissi- mam, Christo infundimus, cum fide bonâ optimâque animo agenda observationibus humanis & nugacibus miscemus: Fel ingerimus, cum beneficiorum obliviscimur, & injuriarum solertissimè recordamur: Frigidam negamus, cum stipem etiam modicam dare reculamus. O mi homo, quam parum rectè amas, qui plus amas canem tuum quam Deum tuum; cani tuo das buccellas de mensâ tuâ, meliores sæpe quam domesticis aut pau- peribus mendicis famelicis; Deo cor felleum felle dra-

conum plenum exhibes. Sed, quod Siracides dixit, non est sensus, ubi est amaritudo.

Cum Christo vinum myrrhatum obruderetur, Ma- ter Christi beatissima meminisse poterat, se quondam parvulo lac præbuisse, jam verò extremè sitienti quanto labore quæsitisset aquam, aut potiùs in aquam lactyman- do ipsamet mutari voluisset ad sicut filii restinguen- dam: Rex David in castris sitiens, O si quis, inquit, mihi daret potum aque de cisternâ, que est in Bethleem juxta por- tam! Irruperunt ergo tres fortes castra Philistinorum, & haus- erunt aquam de cisternâ Bethleem, que erat juxta portam, & attulerunt ad David. At ille noluit bibere, sed libavit eam Do- mino dicens: Propitius sit mihi Dominus ne faciam hoc. Num sanguinem hominum istorum qui profecti sunt, & animarum periculum bibam? Noluit ergo bibere. De Christo Mathæus testatur: Et dederunt ei vinum bibere cum felle mislum, & gustasset, noluit bibere. Hunc felleum calicem consi- derans Bernardus, Super omnia, inquit, te mihi amabilem reddidit, ô bone Jesu, calix quem bibisti. Calix, cheu ni- mium amarus, myrrhâ & felle conditus, sed dulcem fe- cit illum, præstantissimum septimæ decoctionis, hoc est, infiniti amoris saccharum. Licet hic ingeny quate- re: Unde fit, obsecro, Christiani, tam multa nobis acer- ba & profus fellea videri? Fastidium, nauseam, ab- jicimus, execramur, sæpe non maximos labores, non acutissimos dolores. Non tam laboris magni aut dolo- ris causa est, quam amoris nimis exigui. His insulsioci- bus cibus condimentum deest amoris saccharum. Vel parvus amor maxima quæque tolerat. Fel bibit, myr- rhatum exhaurit, labores duros promptè subit, injurias graves facillè concoquit, dolores sævos patienter tole- rat, quisquis Christum amat, amanti nihil difficile.

Theodorus Martyr interroganti Publio Præsidi: Dic Theodore, num mavis esse cum tuo Christo, an no- bificum? Ad ista Theodorus promptissimè, Cum Chri- sto meo, inquit, & sum, & fui, & ero; idèque non ti- meo tormenta tua. Verus amor sui sanguinis speculo non terretur, cruciatibus nullis frangitur. Hoc Theo- dorus dicit ad Paulo, qui de seipso, Mihi, ait, vivere Christus est, & mori lucrum. Certus sum enim, quia neque mors, neque vita, neque Angeli, &c. neque creatura alia poterit nos separare a Charitate Dei, que est in Christo Jesu Domino nostro. Ideo omnia sustineo propter electos. Nihil difficile, nihil nimis acerbum est amanti. Sed cur Christus vinum myr- rhatum se felle mislum non liberalet bibi? Nam Mathæo teste, cum gustasset, noluit bibere: teste Marco, Et non accepit.

§. III. Cur Christus acerrum accepit, vinum myr- rhatum recusavit.

Complures ejus rei causæ sunt. Conferamus illas ad compendium. 1. In cibo potique sumendo temperantissimus fuit Christus; atqui temperantia bi- bere non solet, cum bibendi causam non habet, quem- admodum eo tempore non habuit. 2. Ut futura in cruce sitis tandè intentior eò magis cruciaret, quò mi- nus potionis præcessisset. 3. Hieronymus mysterium hîc latère censens, Christus, inquit, verè mortem subit, sed id gustus dumtaxat fuit, quoniam secundum huma- nitatem tantùm est mortuus, brevè ad vitam rediturus. 4. Pars etiam minima tot Christi cruciatuum suffocisset ad redimendum orbem universum, veluti iste myrrhati poculi gustatus unicus. Sed voluit Christus copiosam esse redemptionem, & excessum admirandum. Beatus Lucas Christi vultum & vestitum in Thabore mutatum memorans, Et ecce, inquit, duo viri loquebantur cum illo: erant autem Moyses & Elias visi in majestate. & dicebant excessum ejus, quem completurus erat in Hierusalem. Verè fue- rat excessus. Nam homo qui tanta patiebatur, erat infi- nita dignitatis; dolor, quem patiebatur, summa acerbita- tis. 5. Cum gustasset, noluit bibere, nam innumera-